Yargıtay 4. HD., E. 2009/8427 K. 2010/5151 T. 29.04.2010

T.C. Yargıtay Başkanlığı - 4. Hukuk Dairesi
Esas No.: 2009/8427
Karar No.: 2010/5151
Karar tarihi: 29.04.2010
Belgeyi Lexpera'da Görüntüle

Davacı K1 ve diğerleri vekili Avukat K2 tarafından, davalı K3 ve diğerleri aleyhine 05/07/2006 gününde verilen dilekçe ile haksız eylem nedeniyle tazminat istenmesi üzerine mahkemece yapılan yargılama sonunda; davanın kısmen kabulüne dair verilen 19/03/2009 günlü kararın Yargıtay'ca incelenmesi davalılar K3 , K4 ve K5 vekilleri tarafından süresi içinde istenilmekle temyiz dilekçesinin kabulüne karar verildikten sonra tetkik hakimi tarafından hazırlanan rapor ile dosya içerisindeki kağıtlar incelenerek gereği görüşüldü.

1-Dosyadaki yazılara, kararın dayandığı kanıtlarla yasaya uygun gerektirici nedenlere, özellikle delillerin değerlendirilmesinde bir isabetsizlik görülmemesine göre aşağıdaki bendin kapsamı dışında kalan temyiz itirazları reddedilmelidir.

2-Davalıların diğer temyiz itirazlarına gelince; a)Dava, trafik kazası nedeniyle yaralanmadan dolayı uğranılan maddi ve manevi zararın ödetilmesi istemine ilişkindir. Yerel mahkemece istemin bir bölümü kabul edilmiş; karar, davalılardan K3 , K6 ve K5 tarafından temyiz olunmuştur.

Davacılardan K1 , davalıların neden olduğu trafik kazasından uğradığı geçici işgücü kaybına ilişkin zararın da davalılardan alınmasını istemiştir. Bilirkişi tarafından emekli öğretmen net maaşı üzerinden geçici iş göremezlik zararı hesaplanmıştır. Davacı emekli öğretmen olup emekli maaşını almaya devam etmiştir. Başka bir işte çalışarak gelir elde ettiği de kanıtlanamadığına göre geçici işgücü kaybına ilişkin zararının net asgari ücret üzerinden hesaplanması gerekir.

Yerel mahkemece açıklanan yönler gözetilmeyerek, yanlış değerlendirme ile emekli maaşı üzerinden hesaplanan geçici iş göremezlik zararın kabul edilmiş olması usul ve yasaya uygun düşmediğinden kararın bozulması gerekmiştir.

b)Borçlar Yasası'nın 47. maddesi gereğince yargıcın, özel durumları göz önünde tutarak manevi zarar adı ile hak sahibine verilmesine karar vereceği para tutarı adalete uygun olmalıdır. Takdir edilecek bu tutar, zarara uğrayanda manevi huzuru doğurmayı gerçekleştirecek tazminata benzer bir işlevi (fonksiyonu) olan özgün bir nitelik taşır. Bir ceza olmadığı gibi malvarlığı hukukuna ilişkin bir zararın karşılanmasını da amaç edinmemiştir. O halde bu tazminatın sınırı onun amacına göre belirlenmelidir. Takdir edilecek tutar, var olan durumda elde edilmek istenilen doyum (tatmin) duygusunun etkisine ulaşmak için gerekli olan kadar olmalıdır. 22/06/1966 gün ve 7/7 sayılı Yargıtay İçtihadı Birleştirme Kararı'nın

gerekçesinde takdir olunacak manevi tazminatın tutarını etkileyecek özel durum ve koşullar da açıkça gösterilmiştir. Bunlar her olaya göre değişebileceğinden yargıç, bu konuda takdir hakkını kullanırken ona etkili olan nedenleri de karar yerinde nesnel (objektif) ölçülere göre uygun (isabetli) bir biçimde göstermelidir.

Dava konusu olayın gelişim biçimi, olayın meydana geldiği tarih ve davacının yaralanma derecesi gözetildiğinde, davacılar yararına takdir edilen manevi tazminat miktarları fazladır. Yerel mahkemece daha alt düzeyde manevi tazminat takdir edilmemiş olması doğru olmadığından karar bu nedenle de bozulmalıdır.

SONUÇ: Temyiz olunan kararın yukarıda (2/a ve b) sayılı bentlerde gösterilen nedenlerle davalılardan K3 , K6 ve K5 yararına BOZULMASINA; adı geçen davalıların öteki temyiz itirazlarının ilk bentteki nedenlerle reddine ve peşin alınan harcın istek halinde geri verilmesine 29/04/2010 gününde oybirliğiyle karar verildi.